

Sygn. akt XIV C 573/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2023 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny

z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2023 roku w Pile

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **H. S. (S.)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego H. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 99.163,63 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy sto sześćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2021 roku do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 4.959 zł (cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem opłaty od pozwu i 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 573/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 stycznia 2022 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego H. S. na rzecz powoda kwoty 99.163,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów postępowania sądowego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przypisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 28 marca 2023 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., oświadczył, że wstępuję w charakterze powoda do sprawy. Wskazał, że jego legitymacja procesowa następcy

prawnego „do wstąpienia do sprawy w charakterze powoda” wynika z faktu nabycia przez następcę procesowego powoda przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia z dnia 9 listopada 2022 r.

Pismem z dnia 2 maja 2023 r. pozwany wyraził zgodę na wstąpienie (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. w miejsce dotychczasowego powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany H. S. zawarł z (...) Bankiem SA z siedzibą w W. w dniu 10 lipca 2020 r. umowę o kredyt nr (...).

Zgodnie z postanowieniami w.w. umowy, powód udzielił pozwanemu kredytu. Na mocy wiążącej strony umowy pozwany miał uzyskać świadczenie w łącznej kwocie 99.219,64 zł przeznaczone na: potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 36.000 zł oraz spłatę zobowiązań kredytobiorcy z tytułu: umowy kredytu nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) SA w wysokości 15.589 zł oraz umowy kredytu nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości 20.887 zł.

Zgodnie z punktem czwartym umowy kredytu całkowita kwota kredytu wyniosła 72.476 zł. Natomiast całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosił 75.868,81 zł, na którą to kwotę składały się:

- 1) naliczone odsetki umowne - 49.125,17 zł;
- 2) prowizja za udzielenie kredytu -26. 743,64 zł.

Tym samym całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła łącznie 148.344,81 zł.

Zasady i terminy spłaty zadłużenia zostały określone w punkcie piątym łączącej strony umowy. Zgodnie z nim punktem spłaty rat kapitałowo-odsetkowych miały być dokonywane zgodnie z terminami i w wysokości określonej w dołączonym do umowy harmonogramie spłat. Jednocześnie kredytobiorca wyraził zgodę na dokonywanie automatycznych spłat ze wskazanego przez niego rachunku bankowego, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku wypowiedzenia umowy, na podstawie której bank prowadzi rachunek wskazany do automatycznych spłat, niniejszy zapis utraci moc, a kredytobiorca zobowiązany będzie dokonywać spłaty na rachunek kredytu wskazany w niniejszej umowie oraz harmonogramie spłat.

Pozwany zobowiązał się spłacić kredyt w 144 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 7 dnia każdego miesiąca.

W punkcie siódmym łączącej strony umowy określono skutki braku płatności. Zgodnie z łączącymi strony zapisami należność niezapłacona w terminie wynikającym z umowy albo spłacona w niepełnej wysokości stanowi w całości lub w części niespłaconej zadłużenie przeterminowane poczynając od dnia następnego po terminie spłaty wynikającym z umowy. O powstaniu zadłużenia bank w pierwszej kolejności informuje kredytobiorcę poprzez wysłanie wiadomości drogą elektroniczną (sms, mail, bankowość internetowa) oraz poprzez kontakty telefoniczne z kredytobiorcą, oraz monity pisemne. w przypadku gdy kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank wzywa go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania; jeżeli należność nie zostanie uregulowana w całości w wyznaczonym terminie, jak również, gdy złożony przez kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zostanie odrzucony, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę.

/umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) (k. 14-18)/

Pozwany nie wywiązywał się z łączącej strony umowy i nie spłacał rat kredytu.

W związku z powyższym, powód skierował do pozwanego w dniu 7 lipca 2021 r. pismo stanowiące ostateczne wezwanie do zapłaty. W piśmie tym pozwany został wezwany do uregulowania zaległości w terminie 14 dni od odebrania pisma. Pozwany została również poinformowany o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

/ dowód : ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy (k. 20)/

W dniu 25 czerwca 2021r. do pozwanego wysłane zostało przesądowe wezwanie do zapłaty. W piśmie tym pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od odebrania wezwania.

/ dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty (k.21)/

Z uwagi na dalszy brak spłaty zadłużenia, w dniu 6 sierpnia 2021r. powód wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt konsolidacyjny. Pismo to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 11 sierpnia 2021 r. Jednocześnie powód pouczył pozwanego, że jeżeli pozwany w okresie wypowiedzenia dokona spłaty zadłużenia wypowiedzenie stanie nie nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

/ dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 23-24)/

Nakazem zapłaty z dnia 26 października 2021r. wydanym w postępowaniu upominawczym, pozwany H. S. został zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) Bank SA z siedzibą w W. w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty kwoty 99.163,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 października 2021r. do dnia zapłaty oraz kwoty 4.840 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

Nakaz zapłaty został odebrany przez pozwanego w dniu 2 listopada 2021r. Pozwany złożył skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty.

/ dowód: nakaz zapłaty z dnia 26 października 2021r., wraz z potwierdzeniem odbioru (k.9-10), sprzeciw od nakazu zapłaty (k.11)/

Umową z dnia 9 listopada 2022 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dokonał cesji wierzytelności dochodzonej od pozwanego H. S. na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Zamknięty z siedzibą w W..

/ dowód: umowa o cesji wierzytelności z dnia 9 listopada 2022r. (k. 106-111)/

Pismem z dnia 16 grudnia 2022r. pozwany został poinformowany o zmianie wierzyciela.

/ dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela (k.103)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty nie wzbudziły wątpliwości co do ich prawdziwości i autentyczności, a ich wartość dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Sąd także nie stwierdził w toku postępowania jakichkolwiek okoliczności mogących podważyć zaufanie do nich.

Powód złożył do akt wyciąg ze swoich ksiąg w oryginale. Wyciąg ten, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia. Banki są szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe i rygorystyczne regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek istnieje możliwość, że księgi rachunkowe jakiegoś banku zawierają błędne wpisy, to jednak prawdopodobieństwo takiego stanu rzeczy jest stosunkowo niewielkie. Dlatego za reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej).

Wszystkie pozostałe dokumenty prywatne, które były podstawą ustaleń, zostały złożone w formie pisemnej w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego adwokatem. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii

Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwaną obalone. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami.

Pozwany został prawidłowo wezwany na rozprawę w dniu 16 maja 2023r. Z uwagi na brak stawiennictwa pozwanego i brak wniosku o usprawiedliwienie nieobecności pozwanego, na wskazanym wyższej terminie rozprawy, Sąd zarządził wezwanie do osobistego stawiennictwa w celu przesłuchania w charakterze strony pozwanego H. S. wraz z pouczeniem go, że w przypadku kolejnego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa Sąd będzie mógł pominąć dowód z jego przesłuchania w charakterze strony.

Z uwagi na to, że pozwany po raz drugi nie stawiał się na termin wyznaczonej rozprawy, na rozprawie dnia 19 września 2023r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego H. S. w charakterze strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła umowa o kredyt nr (...) z dnia 10 lipca 2020r. na mocy której pozwany otrzymał od powoda określoną w niej ilość środków pieniężnych i była zobowiązany do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Ponieważ od pewnego momentu pozwany z tego obowiązku się nie wywiązywał, powód wypowiedział mu umowę na mocy punktu piątego umowy. To, że zaistniały przesłanki wypowiedzenia przewidziane w tym postanowieniu umownym i w przepisach prawa bankowego, w świetle dokonanych ustaleń nie budziło wątpliwości.

Pozwany podnosił, że zawarta pomiędzy stronami umowa była nieważna, albowiem osoba wskazana jako pośrednik kredytowy, faktycznie nim nie była- nie została wpisana do rejestru państwowego, nie prowadziła takiej działalności i tym samym nie miała statusu pośrednika kredytowego zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim.

W odpowiedzi na zarzut pozwanego, powód przedłożył pełnomocnictwo dla L. D., który podpisał umowę jako pełnomocnik banku. Prawidłowość i autentyczność tego dokumentu nie budziła wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu całkowicie nieuzasadnionymi były twierdzenia strony pozwanej co do nieważności umowy kredytu z uwagi na brak uprawnienia osoby działającej w imieniu banku do jej zawarcia. Stosownie do treści art. 97 k.c. w razie wątpliwości osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, bez względu na to, czy osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa faktycznie uzyskała od mocodawcy pełnomocnictwo do działania w jego imieniu, czy też nie. Na możliwość zastosowania powyższego przepisu do osób podpisujących w imieniu banku umowę kredytu wprost wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2002r. wydanym w sprawie o sygn. akt V CKN 1031/00 (OSNC 2003 nr 5, poz. 66, Biul. SN 2002 nr 11, str. 12, (...) 2003 nr 9, poz. 84, str. 77, Legalis nr 55314), potwierdzając, iż udzielanie kredytów jest typową czynnością banku dokonywaną zazwyczaj w siedzibie jego jednostek organizacyjnych a w odniesieniu do banku użytego w cyt. powyżej przepisie pojęcia lokalu nie należy ograniczać wyłącznie do tzw. sali operacyjnej, lecz obejmować nim należy także inne pomieszczenia, w których obsługiwani są klienci. Wyłączenie domniemania wyrażonego w art. 97 k.c. opierać się musiałoby na wskazaniu konkretnych okoliczności, czego jednak strona pozwana w niniejszym procesie nie uczyniła. W świetle art. 103 § 1 i 2 k.c., nawet gdyby przyjąć, że umowa kredytu zawarta została przez osobę nieposiadającą umocowania do działania w imieniu Banku bądź przekraczającą zakres udzielonego umocowania (tzw. falsus procurator) umowa taka nie jest bezwzględnie nieważna, lecz dotknięta sankcją bezskuteczności zawieszony (negotium claudicans), co oznacza, iż jej skuteczność zależy od potwierdzenia przez mocodawcę, w imieniu którego została zawarta. Umowa potwierdzona przez mocodawcę jest w pełni ważna, tj. wywołuje właściwe dla niej skutki prawne, przy czym druga strona może wyznaczyć owemu „rzekomemu” mocodawcy (osobie, w imieniu której umowa została zawarta) odpowiedni termin do potwierdzenia umowy a po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu staje się wolna.

Pozwany nie tylko nie wyznaczył powodowi terminu do potwierdzenia rzekomo nieważnej umowy, lecz do chwili wystąpienia przez Bank z niniejszym powództwem nie kwestionowała umocowania do zawarcia przedmiotowej umowy.

Co nie mniej istotne, pozwany podczas zawierania umowy nie zgłaszał żadnych zarzutów dotyczących braku umocowania osób uczestniczących w procesie udzielania kredytu.

Ponadto w ocenie Sądu, wpłaty, których dokonywał pozwany na rachunek bankowy dedykowany, świadczą o uznaniu długu przez powoda. Pozwany spłacając częściowo zadłużenie, doskonale zdawał sobie sprawę z faktu, iż posiada zobowiązanie względem powoda. Pozwany zawierając umowę z powodem zaakceptował warunki tej umowy i zobowiązał się do ich przestrzegania. Przede wszystkim pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty na rzecz powoda, z czego się nie wywiązał.

Z uwagi na powyższe, podnoszony przez pozwanego zarzut nieważności łączącej strony umowy uznać należało za całkowicie chybiony i niezasadniony.

Kolejno pozwany, wskazywał, że zawarta pomiędzy stronami umowa jest nieważna, w zakresie naliczania prowizji jak i odsetek, gdyż zostały ona naliczone w sposób niezgodny z prawem (zbyt wysoka prowizja i odsetki), co czyni zapisy umowy w tym zakresie za nieważne.

Z argumentacja pozwanego nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy o prawie bankowym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Kolejno, art. 110 ustawy o prawie bankowym stanowi, że Bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności.

Tym samym zastrzeżenie w umowie opłat i prowizji nie narusza zasad współzycia społecznego.

Pozwany znał wysokość prowizji przed popisaniem umowy, a treść postanowienia umownego w tym zakresie jest zrozumiała i jednoznaczna.

Przepisy prawa nie zabraniają naliczania kosztów udzielenia kredytu, co jest powszechne w instytucjach zajmujących się ich udzielaniem i taka praktyka nie stanowi próby obejścia przepisów prawa. Umowa kredytu ma charakter odpłatny. Ustanowienie prowizji jest więc - co do zasady - zgodne z przepisami prawa. Należy podkreślić, iż Bank na podstawie umowy kredytu przekazał pozwanemu do dyspozycji kwotę kredytu w zamian za określoną w umowie prowizję. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanego w.w. kosztami pozaodsetkowymi z mocy art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, który wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego.

Strony w sposób precyzyjny ustaliły wysokość prowizji od udzielonego kredytu ustalając ją kwotowo, tj. na kwotę 26.743,64 zł. Prowizja została wliczona w kwotę kredytu, na którą kredytobiorca wyraził zgodę przystępując do przedmiotowej umowy i tym samym stanowiła ona przedmiot głównego świadczenia stron.

Biorąc pod uwagę wysokość udzielonego pozwanemu kredytu jak i okres na który kredyt został udzielony (114 rat), nie sposób uznać prowizji w takiej wysokości za wygórowaną, a już na pewno nie w stopniu uzasadniającym uznanie postanowienia ją przewidującego za niedozwolone.

Również postanowienia dotyczące odsetek zostały sformułowane w sposób zrozumiały i jednoznaczny. W łączącej strony umowie wskazano rodzaj oprocentowania (stopa zmienna), sposób jego określenia (suma zmiennej stawki referencyjnej WIBOR 3M i stałej w okresie obowiązywania umowy marży Banku), a także mechanizm jego aktualizacji (punkt 2 umowy).

Pozwany kwestionując koszty kredytu nie wykazał, aby bank dokonywał zmiany sposobu naliczania odsetek w sposób sprzeczny z postanowieniami umowy. Wobec powyższego zarzut dotyczący nieważności postanowień umowy w zakresie odsetek uznać należy za niezasadny.

Pozwany dobrowolnie złożył wniosek o kredyt, a następnie podpisał umowę, akceptując jej warunki, w tym najważniejsze postanowienia takie jak: kwota kredytu, terminy i sposoby wpłat, czas obowiązywania umowy, zasady i termin spłaty, oprocentowanie oraz wysokość prowizji. Pozwany mając wiedzę na temat wyższej wymienionych postanowień złożył dyspozycję uruchomienia kredytu.

Nie ulegało również wątpliwości Sądu, że pozwany nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu kwoty udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonych terminach spłaty. Z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwanego przedmiotowa umowa została przez powoda zasadnie i skutecznie wypowiedziana.

Pozwany twierdził, że powód nie wypowiedział pozwanemu skutecznie umowy kredytowej i nie przeprowadził wobec niego postępowania upominawczego, które powinno poprzedzać wypowiedzenie umowy kredytowej.

Przeprowadzone w sprawie dowody w sposób oczywisty zaprzeczają tym zarzutom.

Zgodnie z art. 75c ust. 1 prawa bankowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (art. 75c ust. 2 i 3).

Powód załączył do akt sprawy skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 7 lipca 2021r. Zdaniem Sądu w.w. wezwanie spełnia wymogi przewidziane w art. 75c ust. 1 i 2 prawa bankowego.

Również wypowiedzenie umowy kredytu spełniało ustawowe wymogi oraz dawało pozwanemu korzystne rozwiązanie w postaci możliwości dobrowolnego uregulowania zadłużenia w terminie 30 dni od dnia odebrania wypowiedzenia umowy.

W związku z powyższym kredyt stał się wymagalny w całości.

Reasumując powyższe rozważania, należy stwierdzić, że pozwany nie podniósł żadnych zarzutów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W przedstawionym stanie rzeczy należy uznać, że zgłoszone przez pozwanego zarzuty są niezasadne i nie znajdują oparcia w przedłożonym w sprawie materiale dowodowym. W ocenie Sądu, pozwany nie zakwestionował skutecznie zasadności wystąpienia przeciwko niemu z przedmiotowym roszczeniem.

Tym samym, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby pozwany mógł zwolnić odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

Przy pomocy niebudzących wątpliwości dokumentów powód wykazał także, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 9 listopada 2022 r. H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wszedł w prawa i obowiązki poprzedniego wierzyciela (...) Banku SA z siedzibą w W.. Uzasadniało

to legitymację procesową powoda i tym samym zasądzenie na jego rzecz od pozwanego wierzytelności dochodzonej pozwem.

Kwota dochodzonego roszczenia wynosiła 99.163,63 zł składają się następujące należności:

1. niespłacony kapitał w kwocie 95.599,17 zł;
2. odsetki umowne w kwocie 2.947,39 zł;
3. odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 617,07 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

W związku z powyższym uznać należało, że ustawowe odsetki za opóźnienie winny być naliczane od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. od dnia 1 października 2021 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego H. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 99.163,63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2021 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 4.959 zł tytułem opłaty od pozwu i 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty. Podstawą zasądzenia odsetek za opóźnienie od kwot zasądzonych tytułem kosztów procesu jest art. 98 § 1¹ k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński